

3.1. Flere undervisningslektioner.

Det tilstræbes, at de studerende får tilbudt flere undervisningslektioner, end det for øjeblikket er tilfældet. Der ses med bekymring på de meget store forskelle seminarierne imellem i antallet af lektioner i linjefagene.

Det erkendes dog, at det med en decentral økonomistyring ikke er hensigtsmæssigt at foreskrive bestemte lektionstimaler, ligesom lektionstimaler med de varierede undervisningsformer, der i dag benyttes (tværfaglige forløb, projektarbejde, gruppearbejde med vejledning m.v.), ikke er den eneste parameter for undervisningstilbudet.

3.2. Centrale kundskabs- og færdighedsområder (CKF).

I den gældende læreruddannelsesbekendtgørelse er der fastsat overordnede målbeskrivelser, som for de enkelte fag er udformet ret forskelligt, hvad angår omfang og detaljeringsgrad.

Efter lovforslaget skal ministeren som hidtil fastsætte de nærmere regler om uddannelsen, herunder om målene for de enkelte fag og om prøver og anden bedømmelse. Reglerne skal ifølge bemærkningerne bidrage til, at der stilles krav til de studerende, således at uddannelsens kvalitet sikres.

Der er *enighed om*, at målbeskrivelserne for de enkelte fag skal udbygges ved at fastlægge centrale kundskabs- og færdighedsområder (CKF), som det kendes fra folkeskolen.

Det understreges, at indholdet altid bør sættes ind i en større sammenhæng, således at CKF både er en opstilling af fagligt indhold og en påvisning af væsentlige sammenhænge i faget.

Fastlæggelsen af CKF vil sikre kvalitet i uddannelsen ved, at de studerende kommer til at beskæftige sig med de samme faglige kerneområder og centrale problemstillinger, uanset ved hvilket seminarium, de uddannes, og at deres kvalifikationer på disse områder kan blive bedømt ud fra en fælles målestok og referenceramme.

Det er afgørende, at CKF på den ene side bliver så præcise, at de giver sikkerhed for, at bestemte stofområder altid medtages i uddannelsen, men på den anden side ikke afskærer fra en lokal tilrettelæggelse af undervisningen, således at de enkelte seminarier ikke forhindres i at specialisere sig og opdyrke særlige områder inden for fagenes rammer.

3.3. De studerendes aktive deltagelse i undervisningen.

Der er *enighed om*, at ministeren skal udnytte lovforslagets hjemmel til at fastsætte regler om de studerendes pligt til at deltage i seminariets undervisning og i praktikken.

Med 1966-loven afskaffedes den obligatoriske deltagelse i undervisningen, som den kendtes fra tidligere læreruddannelser. Til gengæld blev der indført eksamen i alle fag.

Det er fra flere sider - også fra de lærerstuderende selv - erkendt, at deltagelsen i undervisningen ofte er begrænset. Det slår især igennem ved større fælles arrangementer som temauger, tværfaglige forløb og lignende. Men det mærkes også i den almindelige daglige undervisning, hvor skiftende studerende møder til skiftende timer med deraf følgende mangel på kontinuitet i undervisningen.

Jf. bemærkningerne til lovforslaget ønskes »en mere forpligtende arbejdsindsats... i en uddannelse, der i meget høj grad må bygge på de studerendes aktive medvirken og indbyrdes samarbejde.« I bemærkningerne peges specielt på gruppearbejde, projektarbejde og temaforløb, hvor samarbejdet må gøres forpligtende, - på årgangsarrangementer og på discipliner, som kun lader sig gennemføre med et vist mindste antal af studerende (typisk kunne nævnes idræt, musik og sprog).

En styrkelse af de studerendes studieaktivitet gennem regler om aktiv deltagelse i nærmere angivne dele af uddannelsen vil bidrage til, at uddannelsen bliver mere effektiv og dermed får et kvalitetsløft.

3.4. Styrkelse af eksamen.

Det konstateres, at der for tiden - bortset fra nogle meget overordnede bestemmelser om fordelingen af interne og eksterne prøver samt om medvirken af beskikkede censorer - ikke er nogen form for central styring af eksamen. Der stilles heller ikke centralt opgaver til de skriftlige prøver i dansk, matematik og sprogfagene, selvom den gældende bekendtgørelse hjemler mulighed for det.

Såvel eksamensfordringer som prøveformer fastlægges lokalt i studieordningerne.

Dette har ført til ganske store forskelle i den måde, eksamen afholdes på, både fra seminarium til seminarium og fra fag til fag. Dertil kommer en fornemmelse af, at de studerende i mange tilfælde i for høj grad selv styrer, hvil-